

NAŠE FARNÍ RODINA

NASZA RODZINA PARAFIALNA

ročník IX. / číslo 88.

červenec, srpen 2018

Co najdete v tomto čísle

Na cestě - On The Road	s. 3
Niosący Chrystusa	5
Hudba spojuje	6
Krása a estetika	7
Odpustek z Porciunkuly	8
Hana	10
POCHOPIT CÍRKEV: Kostelní dress code	11
PIERWSZE WIEKI KOŚCIOŁA: Edykt mediolański cesarza Konstantyna Wielkiego (313)	12
KDO SI HRAJE, NEZLOBÍ	14
S KOLÁRKEM (A DĚTMI) V KUCHYNI: bramborák z kuřecího masa	16
Úmysly mší svatých 02.07.-09.09.2018	17
CO NÁS ČEKÁ... A NEMINE:	20
Adorace, pobožnosti, návštěvy nemocných	21
Nový kotel v katechetickém domě	21
Misijní jarmark	21
Farní pouť na Západní Pomořansko	22
Malá reportáž na konci školního roku	23

úvodník

Milí Farníci, Farnice a Farničata...

Začal červenec, první ze dvou měsíců letních prázdnin. Školní budovy teď zejí prázdnotou. Děti se už těší na dny volna, tábory, výlety, nové zážitky, nové kamarády. A dospělí... některým již začal čas zaslouženého odpočinku, klidu, někteří mají plnou hlavu příprav na dovolenou, někteří kombinují, kam dát své děti, když budou v práci. Zkrátka v mnohých domovech teď začal jiný – letní režim.

A ve farnosti? I zde jsme se přeladili na léto. Společensví mají pauzu, schola nám nebude zpívat, děti nebudou chodit do náboženství, nebudou mše sv. v kostele sv. Marka, ani v kapli v Ráji, tu a tam nějakou dobu nepotkáme některého z našich kněží (protože bude na dovolené). Nicméně i o prázdninách nás čekají církevní slavnosti, první pátky... i o prázdninách budou naše kostely zpřístupněny turistům.

Prázdniny nejsou obdobím prázdna, ničeho – jak napovídá české slovo. Je to období *vacatia*, tedy osvobození, uvolnění. Je to období, kdy je náš jinak často nabitý denní plán trochu uvolněn, abychom si odpočinuli, nabrali nových sil, získali nový elán. Je to období, kdy se můžeme nesmírně obohatit poznáním nových míst, jiných kultur, dočasnou změnou prostředí. Je to období, kdy rodiny můžou spolu strávit více času.

Přeji každému z nás, abychom právě začínající letní měsíce prožili podle svých představ a plánů, abychom si odpočinuli a na jejich konci necítili prázdnotu, ale naplnění. Kéž na každé své cestě potkáváme Toho, který nám dává ono osvobození, volno a pokoj.

A pokud na svých cestách prožijete něco zajímavého, neváhejte o tom napsat pár slov, poslat na náš redakční e-mail a podělit se s ostatními farníky ;-)

Terka

Nашe farní rodina / Nasza Rodzina Parafialna

Neprodejné. Náklady na jeden výtisk jsou ve výši 17 Kč.

Texty článků prochází jazykovou korekturou. Obrázky převzaty většinou z internetu.

Vydavatel: Římskokatolický farní úřad Karviná, Pivovarská 2/1, 733 01 Karviná 1, tel.: 596 314 455, e-mail: nfr@farnost-karvina.cz

Redakce: Tereza Ondruszová (šéfredaktor), Alena Foltynová, Anna Špírková, Eva Steffanová, Kamila Fašungová, Lucie Zormanová, Mariam Szyja, Markéta Bogoczová, Monika Káňová, P. Przemysław A. Traczyk, Rostislav Mechůr

*Příští číslo vyjde: **neděle 02.09.2018***

*Uzávěrka: **pátek 24.08.2018***

případné změny budou hlášeny v ohláškách

Na cestě – On The Road...

Román Jacka Kerouaca On The Road, Na cestě. Jak je to dávno, kdy jsem ho četl? Ani už si pořádně nevybavuji jeho slova, jeho děj. Jen vím, že to byla zajímavá kniha. Kniha o svobodě a svobodném životě. Životě nespoutaném průměrností a šedí každodennosti. Uteklo několik let, já sám si uvědomuji, že jsem také na cestě. Na cestě kam? Kde je můj cíl? A jdu k němu vůbec? Je to cesta plná slepých uliček a překážek nebo cesta rovná, široká, vinoucí se krásnou, sluncem zalitou krajinou? Jaká je moje cesta? Kdy jsem se na ni ocitl? Kdy jsem na ni vykročil?

Lavička na nádraží. Batoh vedle mé nohy a rozečtená knížka na klíně. Už nějakou chvíli si nečtu. Pozoruji lidi okolo. Ten cestovní ruch. Lidé stojí, nastupují a vystupují. Cestují někam, vracejí se odněkud, čekají na něco. Cestující v běhu času.

Je zvláštní zahledět se na ně, pozorovat, jen se dívat. Snažit se vidět a prohlédnout. Prohlédnout závoj tajemna, kterým halí své osudy.

Jsou tady lidé veselí, v družném hovoru plném smíchu. Lidé zamyšlení, zahloubaní sami do sebe do svých myšlenek. Vážní a mlčenliví, nezapřádají hovory, každou snahu o navázání hovoru utnou hned v zárodku. Lidé klidně postávající a čekající, až přijede jejich vlak, který je vytrhne z jejich letargie a oni se rozejdou znovu za svým cílem, aspoň chvilku kráčet k cíli. A také ti, kteří energicky a trochu nervózně krácejí sem a tam, nepostojí chvilku v klidu. Jako by každé zastavení bylo ztrátou času.

Kam jedou? Odkud? Jak dlouho jsou na cestě? Jak dlouho ještě budou? Kdy jejich cesta skončí? Na příští zastávce nebo po dlouhých hodinách a několika přestupech? Kdy? Kdy konečně spočinou v cíli své cesty?

A co když si spletnou vlak a ten je odveze špatným směrem? Co když?

Začínají prázdniny. Čas dovolených a cestování. Čas dobrodružství a objevování. Objevování nových míst, nových zážitků. A taky čas klidu a zastavení. Čas vystoupení z koloběhu spěchu a směřování. Čas potkávání se a loučení. Čas bytí s druhými i bytí se sebou samým. Čas, kdy aspoň na chvíli můžeme jít za svými sny. Je jedno, jestli to bude u moře v daleké zemi, nebo na horách v sousedním kraji. A možná jen na mezi za humny.

Svoboda, volnost, nespoutanost... Pokoj a klid?

Pokoj a klid. A možná stres a nervozita. Zase tolik plánů, tolik míst k navštívení a tak málo času. Tak málo peněz! To se prostě nedá stihnout. Děti, příbuzní, kamarádi, známí. Moře, hory, chalupa, hrady a zámky. Poutní místa a zajímavosti. A vyvstávají další a další. Tolik bychom toho chtěli stihnout a vidět.

A možná je nám to všechno jedno. Jsme spokojeni tam, kde jsme. Na zápraží chaty, chalupy s hrnkem kafe.

Chceme mít konečně „svatý pokoj“, anebo se řítíme od jednoho zážitku ke druhému. Ještě neprožijeme jedno a už se ženeme za druhým.

V jedné písničce se zpívá: „na cestách si nesmíš nikdy kroky počítat,

to pak, až se vrátíš, začneš vzpomínat...”

Vzpomínky. Perličky na niti života, které nám nikdo nevezme. Jednou o nich budeme povídat svým vnoučatům. Budou sedět okolo nás a hlstat každé slovo, které bude padat na snad úrodnou půdu jejich mysli a vnímání. Vzpomínky proměněné ve slova. Slova proměněná v představy a obrazy minulosti, která se kdysi dávno stala. A díky vypravěčům a posluchačům budou znovu ožívat.

Dávne příběhy reálného života. Našeho života. Života našich blízkých.

Prázdniny a dovolené nekončí dnem, kdy se z nich vrátíme. Ony pokračují! Pokračují ve vzpomínkách a ve vyprávění.

A co naše životy? Cesta, na kterou jsme se kdysi dávno vydali. No možná spíše cesta, na kterou jsme byli vysazeni. A my po ní jdeme. Znuděně a vážně, nebo vesele a s očekáváním dalšího.

Který z těch okamžiků, které jsme zažili, bychom rádi vrátili zpět? A kterému bychom se na své cestě nejraději vyhnuli?

Jakou cestou kráčíme? Širokou, pohodlnou a přímou? Nebo úzkou, hrbolatou a plnou zatáček?

Jaká je naše cesta životem?

Jsme poutníky do stanice věčnost. Potkáváme se na nádražích a v čekárnách cesty života. Někteří stojíme na perónech života samotní, zamyšlení a vážní. Plní obav, jestli stihneme další spoj. Jiní bezstarostní a plní smíchu. „Však co, pojedou další vlak.“

Jenže je tu přeci jen rozdíl. Cíl cesty na téhle pouti jsme si neurčili my. Už dávno byl napsán. My po téhle cestě musíme jen jít.

Tolik strachu, že nám ujel vlak. Tolik obav, že nestihneme ten správný spoj... Jenže který je ten správný vlak? Který spoj máme vlastně stihnout? Tuhle cestu jsme si nenaplánovali my. Naplánoval ji někdo, kdo ví, kam máme dojít, dojet.

Stále znovu a znovu si snažíme cestu zkrátit. Vyzrát na toho, kdo nám nedal mapu. A ono to kolikrát vypadá, že se motáme v kruhu.

Cestujeme časem a naše představy a přání o té cestě jsou úplně jiné, než jaká je realita. Chtěli bychom dovolené v Asii. A jezdíme k rybníku vedle ve vesnici. Chtěli bychom si užívat peněz a bohatství a místo toho? Dluhy, složenky, výdaje, výdaje a výdaje.

Obrazně řečeno, vlaky jsou pomalé a špinavé, počasí na prd, jídlo špatné, ti, které potkáváme na cestě, jsou hrozní... To je teda cesta... To je dovolená...

A možná je konečně čas začít si tu naši pout' užívat. Zpomalit a rozhlédnout se kolem. Prožít každý den, který máme k dispozici. Proč? Protože nám je Někdo, Kdo nás všechny přesahuje, naplánoval. A jen On ví, proč musíme jít právě touto cestou.

Je to stejné, jako bychom někomu nám blízkému koupili zájezd. Má jen dvě možnosti. Nadávat na každý den, který na něm stráví, protože si ho nevybral, nekoupil a vlastně ho nechtěl. Nebo si prostě užije každý den jako velké dobrodružství. Přijme ten dar a užije si ho, co se do něj vleze.

Vždyť i cesta je cíl. Každý den, každá situace, každý koho potkáme, nás může proměnit. A my už nikdy nebudeme jako dřív. Jenže my nebudeme jako dřív ať už si tu cestu užijeme nebo ne. Prostě nás promění. Ať se nám to líbí nebo ne.

Možná tohle je ten dar, který pro nás Bůh přichystal. Možná právě proto nám koupil lístek na tuhle dlouhou cestu za ním.

Vím jen jedno. Dřív nebo později dojedu na téhle cestě do cíle. K Němu. A pak si s ním budu dlouze, hodiny a dny povídat, co jsem na té cestě prožil. Co všechno mě potkalo a jak jsem to zvládl. Nebo taky z mého pohledu nezvládl. A bude to nádherný rozhovor. Stejně nádherný, jako když se můj syn vrátí z prázdnin a povídáme si spolu o jeho zážitcích. A já jsem spokojený a šťastný. Poslouchám a ptám se a on povídá a povídá. Šťastný, že ho poslouchám a věnuji mu svůj čas.

Moc bych si přál, abych každý zbývajících den svého života dokázal prožít s myšlenkou, že se jednou setkám já se svým Otcem. A budeme si dlouze povídat. Co mu povím? Jaká byla má cesta? Jaký byl můj život?

Bude to dlouhý rozhovor, nebo chvíle trapného mlčení.

A tyhle prázdniny mohou začít. Je jedno, kam se dostanu, s kým a jaké bude počasí. Slibuji, nebudu počítat kroky. To proto, abych až se vrátím „domů“, k Otci, mohl vzpomínat. Věřím, že bude na co. Vždyť tuhle cestu mi naplánoval a zaplatil můj Tatínek.

Rost'a

Niosący Chrystusa

Z pojawieniem się w naszym garażu nowego środka lokomocji, coraz częściej na myśl przychodzi mi jeden święty. Rzecz jasna mowa o świętym Krzysztofie, którego wspominamy dnia 25 lipca. To patron kierowców, podróżujących, przewoźników i pielgrzymów, ale jest też patronem Wilna i Ameryki.

W ikonografii św. Krzysztof jest na ogół młodzieńcem, najczęściej jednak olbrzymem przechodzącym przez rzekę, niosącym na swych barkach Dzieciątka Jezus. Na wielu obrazach Krzysztof trzyma maczugę, jako olbrzym z głową lwa albo psa. Imię Krzysztof – *Christóforos* – sięga swymi korzeniami języka greckiego, oznaczając w tłumaczeniu: „niosący Chrystusa”, tymczasem brak nam wielu wiadomości o jego życiu. Istnieją jednak pewne źródła, według których miał św. Krzysztof pochodzić z Azji Mniejszej, a ściślej z rzymskiej prowincji Licja. Natomiast ok. roku 250, za panowania cesarza Decjusza, miał on ponieść śmierć męczeńską. Św. Krzysztof jest jednym z Czternastu Wspomożycieli, nazywanych również patronami szczególnymi. Wszystkie dokumenty i akt męczeństwa zostały jednak zniszczone podczas najeżdów Turków i Arabów.

Istnieje jednak legenda o św. Krzysztofie z okresu średniowiecza, która wychodziła w pewien sposób na przeciw brakom w źródłach. W owej legendzie św. Krzysztof miał mieć wpięty na imię Reprobus, czyli „Odrażający”. Był bardzo brzydki: olbrzymi wzrost, potężne ciało i niekształtna głowa przypominająca głowę psa. Odznaczał się także ponadludzką siłą. Może dlatego postanowił zaciągnąć się na służbę u najpotężniejszego władcy. Najpierw zaciągnął się u władcy swojej krainy. Przekonał się jednak, że król bardzo boi się szatana. Przyjął więc służbę u niego. Potem okazało się, że szatan boi się Chrystusa. To sprawiło, że zainteresował się Chrystusem, poznał Jego naukę i przyjął chrzest. Za pokutę postanowił osiedlić się nad Jordanem i przenosić ludzi przez rzekę na swych potężnych ramionach. Pewnej nocy usłyszał głos dziecka, które prosiło go o przeniesienie na drugi brzeg. Wziął je na ramiona i zaczął nieść. Dziecko stawało się coraz cięższe

tak, że w pewnym momencie Reprobusowi groziło utonięcie. Dotarł jednak do drugiego brzegu i spytał „Kim jesteś?”. Usłyszał: „Jam jest Jezus, twój Zbawiciel. Dźwigając mnie, dźwigasz cały świat”. Na pamiątkę tego zdarzenia Reprobus miał otrzymać greckie imię Christophoros, co oznacza „niosący Chrystusa”. Legenda wspomina też, że Pan Jezus przywrócił Krzysztofowi normalny wygląd.

Inna legenda opowiada, jak Krzysztof został pojmany i wtrącony do więzienia przez swojego króla, okrutnego prześladowcę chrześcijan. Trudno było go wydać na mękę, ponieważ z powodu niezwykłej siły Krzysztofa żołnierze bali się go. Wielu żołnierzy, widząc dzielną postawę Krzysztofa na mękach, nawróciło się. Inni nawrócili się widząc, jak wypuszczone w jego kierunku strzały zatrzymują się w powietrzu lub odbijają się od jego ciała. Krzysztof był przez cały dzień zasypywany strzałami, które jednak nie zabiły go. Kiedy wreszcie wyczerpany padł na ziemię, władca polecił go ściąć. Tyle legenda.

Pierwsze historyczne przekazy o kulcie św. Krzysztofa pochodzą z V i VI w., a mówią o wystawionej ku jego czci bazylice w Bitynii i o licznych klasztorach św. Krzysztofa. Oznacza to, że jego kult był wówczas bardzo powszechny.

Zgodnie z dawnymi wierzeniami, kto spojrzy rankiem na wizerunek św. Krzysztofa, będzie bezpieczny aż do wieczora. Dlatego dawniej malowano jego postać przy wejściach do kościołów, na basztach miejskich, na feretronach i sztandarach, także na wielu kamienicach przy ruchliwych ulicach – takie kamienice w średniowieczu nazywano "Krzysztoforami".

Obecnie w dniu jego wspomnienia święci się pojazdy i plakietki z wizerunkiem świętego.

Myślę, że dobrze by było, gdyby każdy kierowca oprócz przepisów drogowych zapoznał się też z następującą modlitwą:

O Panie, daj mi pewną rękę, dobre oko, doskonałą uwagę, bym nie pozostawił za sobą płaczącego człowieka.

Ty jesteś Dawcą Życia – proszę Cię przeto, spraw, bym nie stał się przyczyną śmierci tych, którym Ty dałeś życie.

Zachowaj, o Panie, wszystkich, którzy będą mi towarzyszyć od jakiegokolwiek nieszczęść i wypadków.

Naucz mnie, bym kierował pojazdem dla dobra drugich i umiał opanować pokusę przekraczania granicy bezpieczeństwa szybkości.

Spraw, aby piękno tego świata, który stworzyłeś, wraz z radością Twej łaski, mogły mi towarzyszyć na wszystkich drogach moich. Amen.

źródła: Rytuał domowy,
www.zyciorysy.info

Mariam

Hudba spojuje

Rebecca Smith, novinářka ze CNN se dozvěděla o jednom židovském starci, který se modlí dvakrát denně u západní zdi nářků v Jeruzalémě. Rozhodla se do Jeruzaléma odjet a starce vyhledat a natočit o něm dokument. Muže zastihla modlícího na jeho obvyklém místě. Sledovala ho a když po čtyřiceti pěti minutách muž své modlitby ukončil, přišla k němu. Představila se a dala mu dotaz: „Slyšela jsem, že se na tomto místě modlíváte už delší dobu.“

„Ano už šedesát let“

„šedesát let rozmlouváte s Bohem?

To je úžasné, A?“

„Šedesát let se modlím za mír mezi Křesťany, Židy a Muslimy. Modlím se za ukončení nenávisti a války mez nimi. Modlím se za naše děti, aby mohly žít s každým sousedem v lásce a porozumění.“

„A....?“

„Zdá se, že celou tu dobu hovořím jenom do zdi.“

Jaké z tohoto příběhu plyne ponaučení? Možná, že Bůh nemá zrovna v plánu nás učit, jak bychom měli žít pohromadě. Možná to nechává na nás samotných. My musíme začít žít bez předsudků a s láskou ke každému bližnímu. Nestačí jen koukat do zdi, ale musíme dělat kroky a činy, které vedou k mírovému spojení mezi všemi lidmi.

Tohle nejsou mé naivní myšlenky. Je to motto a poslání nového CD **Gorana Bregoviće – Three Letters from Sarajevo** - Tři dopisy ze Sarajeva. CD mám doma a 30.4. 2018 jsem v Pražské Lucerně zažila v realitě, jak můžou takové mírové

činy vypadat. Bregović zde koncertoval dohromady se svou kapelou Wedding and Funerál Orchestra a s Českým národním symfonickým orchestrem. A nejen tyto dva orchestry měly poukázat na to, že spolupráce je možná vytvořit mezi divokým balkánským rytmem a vážnou, jemnou hudbou. V rámci koncertu, se sólově představili, právě tři houslisté, zastupitelé tří zmiňovaných náboženství. Izraelec Gershon Leizeron, Tunisian Zied Zouari a Srbka Mirjana Neškovićová.

Možná i Bregović se modlí za mír, současný osmašedesátiletý Srbochorvat poznal válku v bývalé Jugoslávii opravdu zblízka. A možná právě v modlitbách vznikla myšlenka na dílo, které spojí něco, co je na pohled nespojitelné. Vytvořil to něčím, v čem vyniká, udělal to hudbou, která usnadňuje porozumění.

Přeji krásné prázdniny a nashledanou třeba na nějakém letním hudebním festivale.

Kamila F.

Krása a estetika

O niektorých ľuďoch sa vraví, že majú estetické cítenie. Že chápu krásu akosi inak. Vedia pekne zariadiť izbu, ozdobit' vianočný stromček či nedeľný koláč, vedia naaranžovať kvety a vyzdobit' sálu, keď sa chystá svadba, vedia sa bez akejkoľvek námahy či dlhšieho premýšľania pekne obliecť, prípadne poradiť s obliekaním aj druhým. Majú proste vkus. No na druhej strane – to, čo sa páči jednému, nemusí sa páčiť druhému. A je to normálne, ba priam žiadúce. Každý z nás má iný vkus... a to vo všetkom. V obliekaní, jedle, hudbe, bývaní a podobne.

Krása

Vnímanie krásy je veľmi individuálne. Rovnako, ako je každý človek iný, jedinečný. Ani neviem, či sa dá jednoznačne krása zadefinovať. Krása je proste niečo, čo v nás vzbudzuje radosť, čo je pre naše oči a našu dušu akoby pohladením. Tešíme sa z krásy prírody ale i z krásy ľudí.

Ideál krásy

Vynorila sa mi v hlave spomienka na súťaž Miss Slovensko, kedy sa dvanásť krásnych dievčat prechádzalo po pódiu a boli nám predstavené ako najkrajšie Slovenky. No je toto skutočná krása? Čo je vlastne považované za ideál krásy? Čo ten ideál krásy predstavuje? Typ postavy? Farba očí, vlasov či pokožky? Črty tváre? Nedá mi nespomenúť moju babičku... nádherná žena. Má niečo cez 80 rokov, vrásky na tvári, nemala ľahký život, nikdy nepoužívala make-up, riasenku či rúž, no napriek tomu vždy bola a je krásna. Hovorí sa, že človek je tak krásny, aká krásna je jeho duša. A naozaj. Keď sa nad tým tak zamyslím, ľudia, ktorí majú krásnu dušu, aj keď sa možno tomuto svetu nezdajú krásni, ich duša vyžaruje akúsi vnútornú krásu, ktorá sa skôr či neskôr verím, že nejako musí prejaviť aj navonok :) Skúste si spomenúť na ľudí, ktorých máte radi. Sú krásni? Podľa mňa sú. Skúsenosť s posudzovaním

krásy má asi každý z nás. Tiež sa mi nie raz stalo, že som stretla človeka, ktorý sa mi nezdal pekný. No po čase, keď som ho lepšie spoznala, obľúbila som si ho a zistila som, že je krásny... len ja som tú jeho krásu nejak nevidela. Každý človek je svojim spôsobom pekný... len nie každý tú krásu v človeku dokáže vidieť. A preto je dobré, že ľudia sú rozdielni a tak sa každý niekomu môže páčiť :) Tým ale vôbec nechcem povedať, že ľudia nemožu byť krásni aj navonok aj vo vnútri, práve naopak :)

Tento víkend som bola na svadbe. Všetko bolo nádherné. Pripraviť svadbu je celkom náročné. Hlavne, ak sa kladie prílišný dôraz na detaily, ktoré si v konečnom dôsledku aj tak málokto z hostí všimne, hlavne v tom prípade, keď je dobrá zábava. Tentokrát som bola veľmi povzbudená tým, na čo kladli dôraz títo dvaja ľudia, ktorí sa sobášili. S ozdobami to nepreháňali. Pekná jemná bielučká výzdoba priestorov – doma, v kostole, v sále... naozaj pekná. Dôraz sa kladol na sviatosť manželstva, na hodnotu vzťahu dvoch mladých ľudí v spoločenstve s Bohom. Úprimná nenútená radosť. Bol to jednoducho zážitok.

Krása hudby

Nedá mi nespomenúť hudbu. Nie som hudobník, no hudbu počúvam veľmi rada. Poznáte ten pocit, keď počujete svoju obľúbenú pesničku, alebo ste niekde na koncerte, alebo spieva v chráme zbor? Máte zimomriavky po celom tele z tej krásy hudby? Áno? Ja teda tiež. Som vďačná, že nám Boh dal hudbu – pre radosť.

A tak by sme mohli opisovať ďalej krásu prírody, nočnej oblohy a mnohých iných vecí, ale to by bolo „na dlho“. Tak teda obdivujme krásy sveta, každý podľa svojho vkusu. A keď Boh dokázal stvoriť tak krásne veci, aký krásny musí byť On? A keďže my sme stvorení na Boží obraz, tiež sme krásni. Tak Vám na záver želim vnímavé srdce na krásu Boha, ľudí okolo Vás a nech máte radosť zo všetkého krásneho, čo nás na tomto svete obklopuje :)

Anička

Odpustek z Porciunkuly

Dne 2. srpna je možné ve farních, katedrálních a františkánských kostelech získat úplné odpustky tzv. „Porciunkule“. K získání odpustků je předepsaná návštěva kostela spojená s Modlitbou Páně (Otče náš) a Vyznáním víry (Věřím v Boha). Kromě toho je třeba splnit tři podmínky: sv. zpověď, sv. přijímání a modlitbu na úmysl Svatého otce (např. Otče náš, Zdrávas a Sláva). Jaká je historie tohoto odpustku?

Podle nejstarší františkánské tradice si (tehdy ještě ne svatý) František z Assisi vymodlil na svém Pánu a jeho Matce Panně Marii, aby se malý kostelíček, který opravil poblíž italského města Asisi a byl zasvěcený Panně Marii – Královně andělů, stal místem zvláštních milostí. Ty spočívaly v tom, aby zde bylo možno, po splnění určitých podmínek, získat plnomocné odpustky. K tomuto ve 13. století neobvyklému privilegiu bylo nutno získat papežské potvrzení, což se údajně stalo v roce 1216. Neexistuje však pro to žádný písemný papežský schvalovací dokument a ani nejstarší písemné františkánské prameny o tomto odpustku nemluví. Až do roku 1310, tedy po dobu téměř 100 let, to byla jen ústně předávaná tradice. Teprve z roku 1310 pochází první písemná zpráva, nazývaná „Diploma di Theobal-

do“ (Theobaldův diplom) sepsaná assiským biskupem br. Theobaldem.

Kdysi město Assisi darovalo mni- chům sv. Benedikta v blízkosti mě- sta malý pozemek i s maličkým kos- telíkem Panny Marie. Proto i kos- telík sám začal být nazýván Porciun- kulí, to znamená „částičkou půdy“, „podílkem“. Lidově se říkalo této svatyňce Panna Maria Andělská. Když se počet bratří kolem sv. Fran- tiška rozrostl, prosil biskupa o při- dělení nějakého kostelíka. Ale bis- kup ani kanovníci z Assisi neměli k dispozici žádný volný kostel. Sv. František se tedy obrátil s prosbou na opata benediktinského kláštera na hoře Subario a ten ochotně daro- val Františkovi a jeho bratřím sva- tyňku Panny Marie v Porciunkule, kterou nedávno František opravil. Jako podmínku stanovil, že tento kostelík má být natrvalo prvním mezi všemi kostely Františkova řá- du, mateřskou, hlavní svatyní.

Zde se projednávaly důležité otázky týkající se řádu. František často prodléval v kostelíku Panny Marie na modlitbách, kolikrát celé noci, a udivení bratři bývali prý přivábe- ni podivuhodným světlem, které se

odtud rozlévalo. Právě zde vyprosil na Pánu Ježíši a Panně Marii mož- nost úplného odpuštění časných trestů za hříchy, neboli plnomocné odpustky, pro všechny kajícíky při návštěvě zdejšího kostelíka. V Theo- baldově diplomu je k tomu uvede- no: *Jedné noci roku 1216 byl Franti- šek ponořen do modlitby a kontem- place v kostelíku Porciunkuli, když náhle kostelík zaplavilo velké světlo a František spatřil nad oltářem Kris- ta a po jeho pravici Nejsvětější Ma-tku, jak byli obklopeni množstvím an- dělů. František se mlčky klaněl tváří k zemi svému Pánu. Otázali se ho, co by si přál pro spásu duší. Františkova odpověď byla okamžitá: „Nejsvětější Otče, i když jsem ubožák a hříšník, prosím tě, abys všem, kdo v pokání a vyznání hříchů přijdou navštívit tento kostel, udělil široké a velkoduš- né odpuštění s úplným prominutím všech vin“. „To, co žádáš, bratře Františku, je veliké“, řekl mu Pán, „ale větších věcí jsi hoden a větší bu- deš mít. Přijímám tedy tvou prosbu, ale pod podmínkou, že o tento odpus- tek požádáš mého vikáře (náměstka) na zemi“.*

František, doprovázen bratrem Ma- seem, se hned dostavil k papeži Ho- norovi II., který se v těch dnech nalé- zal v Perugii a upřímně mu vyprávěl své vidění. Papež řekl: „Na kolik let chceš tento odpustek?“ František rázně odpověděl: „Nejbláženější Ot- če, kéž se zalíbí Vaší Svatosti nedat mi roky, ale duše.“ A pokračoval: „Chci, jestliže se Vám zalíbí, aby kaž- dému, kdo ve vyznání hříchů a zkroušenosti přijde do tohoto kos- tela, byly prominuty všechny jeho hříchy, viny a tresty na nebi i na ze- mi, ode dne křtu až do chvíle, kdy vstoupí do toho kostela.“

Papež namítl: „Není u římského dvo- ra zvykem udělovat takový odpus- tek.“ František odpověděl: „Ta žádost není z mé strany, ale od Toho, který mě poslal, to je, od našeho Pána Ježí- še Krista.“ Papež tedy řekl: „Líbí se nám, abys ho dostal.“

Papež Františka zprostil obvyklé povinnosti úředního poplatku za žádané privilegium. Když se František šťastně vydal ke dveřím, papež ho zavolal: „Jakže, nechceš žádnou listinu?“ A František řekl: „Svatý Otče, mně stačí Vaše slovo! Jestli je tento odpustek Božím dílem, On se postará, aby své dílo ukázal. Já nepotřebuji žádnou listinu. Tím listem má být Nejsvětější Panna Maria, Kristus notářem a andělé svědky.“ A o několik dní později za přítomnosti umbrijského biskupa řekl v slzách lidu shromážděnému v Porciunkuli slavná slova: „Moji bratři a sestry, chci vás všechny poslat do Ráje!“

Františkova žádost, aby mohl návštěvník Porciunkule získat odpustky, tedy to, co dosud bylo možno získat jen účastí na nějaké velké pouti (Jeruzalém, Řím, Santiago de Compostella), jako hlavní formou pokání, bylo něčím zcela novým, něčím, co mělo změnit celou dosavadní kající praxi. Někteří kardinálové měli právem námitky kvůli ekonomické podpoře Svaté země, kam poutníci přinášeli finanční dary, jako nejdůležitější zdroj obživy a podpory pro místní církve. A právě proto byl porciunkulový odpustek zpočátku omezen jen na jediný den v roce, na 2. srpna. Nový porciunkulový odpustek však uvítali

jako pomoc především ti, kterým chyběly prostředky nebo síly na pouť do Svaté země, kdo nemohli dát nic víc, než svoji víru, modlitbu a ochotu žít podle evangelia v podmínkách chudoby, tedy ti, pro které byl už sám jejich každodenní život naplněním pokání. A tak prostý kostelík Panny Marie – Královny andělů se trvale stal, jak si to přál sv. František, opravdu trvalým místem zvláštních milostí a dodnes je centrem velké světové rodiny všech mužských i ženských řádů zakladaných na základě řehole sv. Františka z Assisi.

Jak již bylo uvedeno, udělení porciunkulového odpustku bylo zpočátku vyhrazeno jen pro kostelík Porciunkulu v den 2. srpna. Časem to bylo změněno ve smyslu rozšíření možnosti získání odpustku. Papež Sixtu IV. v roce 1480 a 1482 rozšířil možnost získat 2. srpna porciunkulový odpustek na všechny františkánské (minoriti, františkáni a později kapucíni) kostely, ale pouze pro členy řádu, papež Řehoř XV. je roku 1622 rozšířil na všechny věřící, kteří františkánské kostely 2. srpna navštíví, papež Inocenc XI. pak v roce 1687 potvrdil, že je možné odpustky přivlastnit i duším v očistci. A k ještě většímu rozšíření došlo v roce

1910, kdy papež Pius X. stanovil, že 2. srpna je možno, po schválení diecézním biskupem, porciunkulový odpustek získat dokonce už i ve všech farních kostelích diecéze. Jednalo se původně o odpustek typu „tolikrát – kolikrát“, což znamenalo, že po splnění dvou základních podmínek, to je, svatá zpověď a svaté přijímání, bylo možno získat odpustky tolikrát, kolikrát kdo navštívil kostel a zde se pomodlil Otčenáš, Vyznání víry a jakoukoliv modlitbu na úmysl Svatého otce. Papež Pavel VI. apoštolským listem v roce 1966 a pak v roce 1967 konstitucí všeobecně upravující předpisy o odpustkách určil, že odpustky je možno získat jen jednou denně (ruší se typ „tolikrát – kolikrát“), ale porciunkulový odpustek je možno získat 2. srpna anebo i v den (např. v neděli), na který je liturgická oslava Slavnosti Porciunkule přenesena, a to od poledne předcházejícího dne až do půlnoci dne oslavy. V samotné Porciunkuli u Assisi byla rozšířena možnost získat porciunkulový odpustek nejen 2. srpna, ale na každý den v roce. A toto vše platí v zásadě až dodnes, i když v roce 1999 vyšly částečně přepracované předpisy pro získávání odpustků plnomocných i neplnomocných.

Václav Němec OFS

Hana

„Existuje-li něco, co prověřuje opravdovost lidského života, pak je to utrpení. A existuje-li něco, co život znehodnocuje, pak je to utrpení, které člověk působí jiným.“

Předmluva ke knize

Prázdniny, čas dovolených, výletů, čas objevování, odpočinku... Z naší malé karvinské farnosti se rozjedeme do širého světa. Máme spoustu plánů, kam by měla směřovat naše cesta. Stejně jako tenkrát devítiletá Mira v únoru 1954, kdy se následkem jedné „klukoviny“ mění její životní cesta o 180 stupňů. Stejně jako život její nemluvné a zakřiknuté tety Hany, u které se ocitá. Sama, bezradná, smutná, v prostředí, které pro ni nedýchá atmosférou domova. Jediným člověkem, o kterého se může „opřít“, je ona podivínská nerudná teta s krajíčkem chleba v kapse svetru, jež je otazníkem a trnem v oku ostatním lidem v Meziříčí.

O čem to mluvím? O knize, která mne nenechala chladnou. O knize, která mi nad zvraty životních cest nejen Miry, Hany, ale také ostatních členů rodiny a městečka vehnala nejednou slzy do očí. Není to kniha s náboženskou tematikou. Tak proč o ní píšu?

Je to kniha o „obyčejném“ životě, takovém, který žijeme i my. Kniha o cestě životem, někdy lehčí, někdy, jó, pořádně těžké. O přijetí jejího směru a následků vlastních rozhodnutí. A vlastně je o životě s Bohem i bez něj, o životních postojích, o lidskosti, ale také nemilosrdnosti.

Kolikrát se mi svíralo srdce nad „krutostí“ jednání Hany ke své neteři. Proč? Jak se může takhle chovat? K jedinému příbuznému, kterého na tomto světě má! Copak to nevidí,

nevnímá? Má jen Miru a Mira ji! Tak proč? Dvě třetiny knihy se dívám na Hanu skrze prsty. Nechápu... Až v poslední třetině, v části, kdy vše, co se dělo a děje vypráví Hana svými očima, svým viděním světa, okolností a událostí, Hana poznamenaná krutostí světa a lidí v něm, pochopím. A znovu pláču, pláče mé srdce, má duše. Nad Hanou, nad Mirou, nad lidmi, nad sebou... Jak jsem ji mohla „odsoudit“, když jsem vlastně o ní nic nevěděla, tak jako spousta lidí v Meziříčí... Kolikrát v životě jsem odsoudila člověka a jeho jednání, aniž bych věděla jeho pohled na věc, jeho prožívání situací, které dokážou tolik změnit můj názor. A jak se mohou takto lidé chovat k lidem jen proto, že nevěří tomu, čemu oni? A na druhé straně se sama sebe ptám, zda bych byla schopna pomoci bližnímu tak jako pan Urbánek i s vědomím, že mohu hodně ztratit? Nakolik bych se v takové situaci, pod pohrůžkou ztráty svého života, života rodiny, komfortu, zachovala tak, jak mi to v Písmu ukázal Pán? Jak umím přijímat já důsledky svých rozhodnutí – sedím s hlavou svěšenou, se slzami v očích a lituji se, že se to děje právě mně, nebo se ke všemu postavím čelem a přijmu to jako svou volbu i se vším dobrým a zlým, co přináší?

Je to jen na mně, tak jako to bylo v knize Hana Aleny Mornštajnové na Miře, Haně a všech ostatních postavách knihy.

Pokud budete mít chvíli času a chuť se na cestách pozastavit, něco pěkného si přečíst a třeba i uronit slzu, vřele doporučuji tento román napsaný podle skutečných událostí, který čtenáře vtáhne bravurním vyprávěčstvím a dramatičností.

„Teta Hana přešlápla. Zlomené nohy jí stále natékaly a bolely. Podívala se na mě, jako kdyby mě viděla poprvé v životě, a zkoumavě si mě

prohlížela. Napadlo mě, že se chce přesvědčit, jestli jsem její sestře Rose alespoň podobná, když už mě bude mít na krku. Tehdy jsem měla maminčiny jenom oči. Teprve s věkem jsem ve svém obličejí začala rozpoznávat i její rysy a teď už si dovedu představit, jak by vypadala, kdyby mohla zestárnout.

„Jdeme.“ Z Hanina hlasu zaznívala taková únava, že se Ivana Horáčková přestala bát a přinutila se promluvit.

„Haničko, je mi líto, co se stalo...“

„Jdeme,“ řekla znovu teta Hana a tentokrát to znělo nešťastně a netrpělivě. Jako kdyby nechtěla slyšet to, co se jí Ivana chystala říct.

„Kdybych mohla...“

Tehdy jsem si myslela, že mluvím o smrti mé rodiny, že chce tetě Haně vyjádřit účast. Co chtěla opravdu říct, jsem pochopila až mnohem později.

Teta Hana se najednou narovнала a zoufalství vyzařující z černé oděného vyvrtného těla vystřídal vztek. Vrhla se ke mně a popadla mě za rameno. Kostnaté prsty se mi bolestně zabořily do kůže a síla tetiny zloby mě táhla pryč. „Mohla jsi,“ křičel maminčin hlas z Haniných úst.

„Mohla!“

Alena Mornštajnová, Hana. str. 66-67,
nakl. Host

Monika

Teplota nám hezky vystoupala a dokonce už stihla i poklesnout, „víza“ za chvíli budou v rukou žáků a spíše jejich ještě více na ně zvědavých rodičů, rezervace hotelů, letenky, nebo rozpočty pohonných hmot jsou bezpečně uloženy na zašifrovaném počítači... všechno toto znamená, že je tady léto a prázdniny už klepou na naše vědomí. Je to krásný čas, ale... Jaképak ale? Šortky sbalené, plavky také, lehoučké, průsvitné halenky také... oč jde? Moc prosím, nezapomeňme si přibalit něco vhodného do kostela. Moc prosím, neboť se může stát, že do některého kostela nás nebudou chtít pustit, nebo se na nás budou dívat jak na pomatence...

Proč? Vybavuje se mi návštěva jednoho mého kamaráda z Francie, který mi po několika dnech v naší republice položil zdánlivě divnou otázku, skutečně jen zdánlivě. Onen člověk se mne, po návštěvě v Praze, Brně, Olomouci, Ostravě zeptal, proč tady všichni vypadají, jakoby za chvíli měli jít na hory nebo na pláž? Ve své podstatě dobrá otázka, neboť v oblečení skutečně je pro nás nejdůležitější to, abychom se cítili pohodlně a proto, když přichází horko, se spíš svlékáme než oblékáme. Je zajímavé, že v zemích, kde skutečně horko je, se lidé spíše oblékají, aby chránili své tělo před sluncem. Mám svoji dělnicko-rolnickou teorii na toto téma, ale není tedy místo na její prezentaci.

Máme trošku problém se vhodně obléct, protože jsme příliš uvěřili, že vždy a všude můžeme to, co právě chceme a také jsme se odnaučili účtět k sobě a k Druhému. Nicméně pravidla savoir-vivre zůstávají stejná i ve vztahu ke kostelu. Velice se mi líbí jedno pravidlo týkající se práce, kostela, školy, banky, úřadu... oblékat se tak, abych na sobě neupoutával pozornost, a tak dovolil ostatním se soustředit na to, proč přišli na toto místo. Velice dobré pravidlo. Začínám chápat, proč třeba

Kostelní dress code

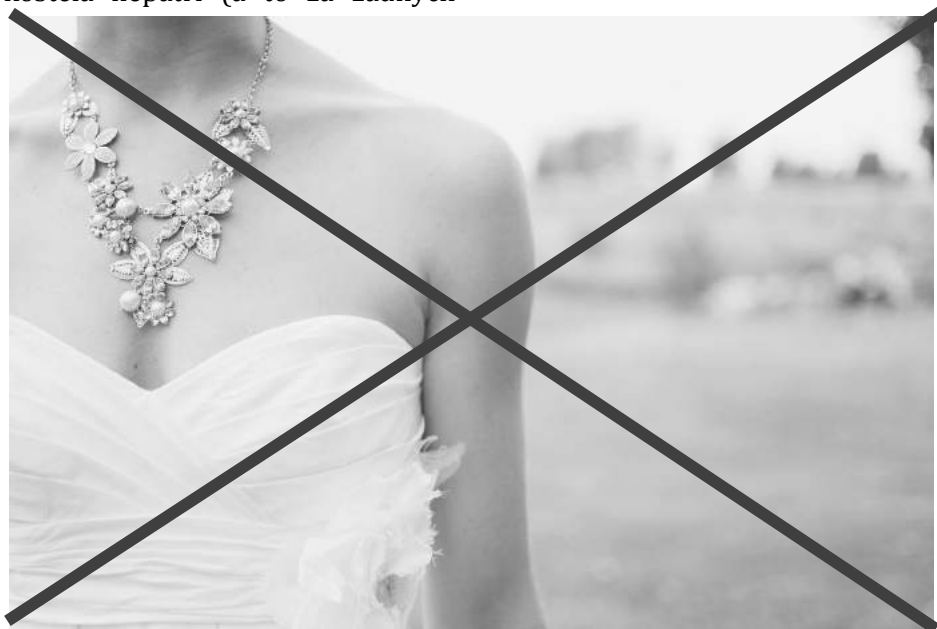
ba ve Švédsku, když někdo přijde do práce nějak vyzývavě oblečený, může mít krácený plat, nebo když má příliš intenzivní voňavku, může být vykázán z veřejného dopravního prostředku. Chápu také, proč ve Švýcarsku můžeme dostat pokutu za zašpiněné auto. Odpověď zní: respekt k druhému člověku, na kterého je třeba vždycky brát ohled.

Jak je to tedy s kostelem? Všeobecné pravidlo je jednoduché – do kostela se mám obléct tak, abych nepoutal na sebe ničí pozornost, ale zároveň tak, aby to bylo vždy oblečení slavnostní. Jdu přece na setkání s Někým nejdůležitějším v mém životě. Pokud skutečně věřím v živou přítomnost Boha v Eucharistii, tak bych měl uvažovat, jak bych se oblékl na první rande, na pracovní pohovor, na kterém mi fakt záleží, nebo na setkání s prezidentem republiky nebo anglickou královnou? Dal jsem prostor mé představitosti? Výborně, tak na nedělní mši sv. minimálně o dvě úrovně výše... Pokud skutečně věřím, že skutečně ke mně přichází můj Spasitel.

Konkrétně?

Je to celkem jasné... Pro všechny: do kostela nepatří (a to za žádných

okolností) šortky, sportovní trička, trička a halenky na ramínkách, nic co je průsvitné nebo průzračné, nic co zvýrazňuje naše krásné nebo úctyhodné tvary, nic ukazuje jakýkoli kousek spodního prádla, když sedím nebo klečím, stejně tak žádné sportovní oblečení. Sukně nebo krátké kalhoty ano, ale takové, které jsou vhodné... Co to znamená? Takové, že když se posadím nebo pokleknu, mám zakrytá kolena... Proč? Řeknu to z vlastní zkušenosti... už je nudné od oltáře vidět, jaké kdo má spodní prádlo... Dámy, od oltáře je to opravdu vidět, zvláště když si místo pokleknutí dřepnete... což už samo o sobě jest dosti nevhodné a nechutné. Dále také do kostela nebo jakéhokoli jiného chrámu nepatří odhalená ramena, hluboké výstřihy, či cokoli co v jakékoli poloze těla umožňuje vidět ramínka od podprsenek nebo podpaží. Pamatujme, že do kostela, do práce, do školy nepřicházíme soustředovat pozornost na sebe, ale máme sobě navzájem pomáhat soustředit se na Něm. Nepleťme si kostel s posilovnou, diskotékou nebo nočním klubem. To vše platí také na svatbách!

V daleké Asii jsem slyšel zajímavé heslo, že šortky u dospělého chlapa jsou stejně krásné a chutné, jako jídlo konzumované „na stojaka“ z včerejších novin... po třicítce přípustné pouze na pláži nebo v lese a i to druhé, kvůli klíšťatům, už také nevhodné.

Někdo může tvrdit, že moje oblečení to je moje věc. Ano, pokud vnímám svět jediné z pohledu špičky mého vlastního nosu. Opět se tady odvolám do pravidel savoir vivre'u, který říká, že jednoznačně odpovídáme za reakce ostatních na náš vzhled a v každé společenské situaci by naše oblečení a chování mělo být takové, abychom v nikom nezpůsobili negativní reakce a sklidili všeobecnou akceptaci. Tedy naše oblečení by mělo být ve variantě „nula sexu“: ramena, záda, dekolt, nohy do kolen vždy zakryté, lýtka a chodidla nikdy nahá, obuv taková, aby skrývala paty a prsty, bižuterie

a jiné ozdoby velice skromné, líčení a voňavka velice střídmé.

Staré čínské rčení praví: „Tvůj vnější vzhled je titulní stránkou tvého nitra“... a zároveň také projevem vztahu k osobě nebo místu, kam

přicházíme. Respektování pravidel místa, kde jsme se ocitli, je projevem úcty k těm, pro které je toto místo důležité. I toto je způsob prokazování sobě navzájem evangelijní lásky a úcty.

Przemek

Pierwsze wieki Kościoła (6)

Edykt mediolański cesarza Konstantyna Wielkiego (313)

Edykt toleranční Galeriusa nebyl vyrazem jeho překonań, ale uznáním własnej porażki. Następcą Maksymian Daja – przekonany zwolennik starych religii rzymskich – nie mógł się pogodzić z tą porażką i od nowa rozpoczął stosowanie represji wobec chrześcijan. Przeciw chrześcijanom rozpętano kampanię oszczerstw i w sposób administracyjny przywracano kult pogański. Urzędnicy niższego stopnia za cichym przyzwoleniem cesarza wtrącali opornych do więzień, wytaczali im procesy i skazywali na śmierć. Nie trwało to jednak zbyt długo, bo sytuacja polityczna Maksymiana Dai stawała się coraz trudniejsza, co zmuszało go do łagodzenia swego stanowiska. Jego ostateczna klęska oznaczała zakończenie oficjalnych prześladowań na wschodzie.

Na zachodzie sytuacja była nieco inna. W czasach, gdy na wschodzie panował Dioklecjan, na zachodzie współrządził Konstancjusz Chlorus, który w sposób wręcz tylko sporadyczny wprowadzał edykty prześladowcze. Jego syn Konstantyn Wielki prowadził podobną politykę. Gdy podjął walkę z innymi pretendentami do tronu cesarskiego, jego przychylność dla chrześcijan stała się jeszcze bardziej widoczna, dzięki czemu odniósł zwycięstwo nad Maksencjuszem przy Moście Milwiskim, pod Rzymem (28.X.312). Zanim doszło do walnej bitwy, cesarz dokonał decydującego zwrotu ku chrześcijaństwu, o czym świadczą pisarze chrześcijańscy, pogańscy i jego postępowanie po zwycięstwie. Według tych świadectw, przyczyną zwrotu było widzenie Konstantyna. Laktancjusz podaje, że cesarz został podczas snu upo-

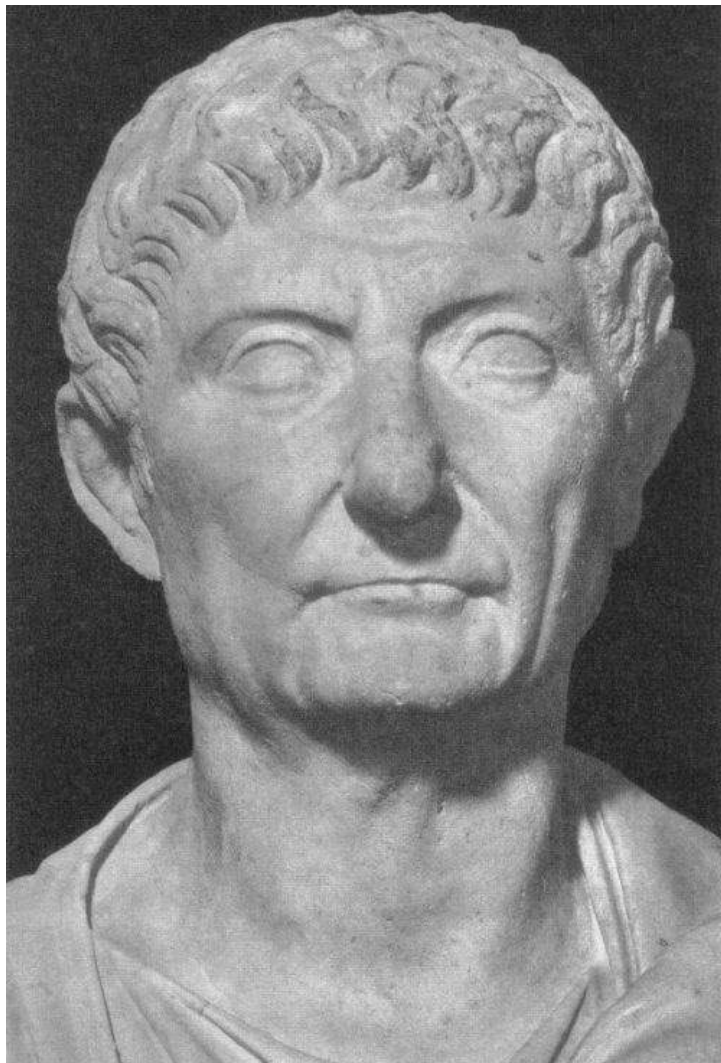

mniany, by umieścić niebieski znak Boga na sztandarach wojskowych, a wtedy wygra bitwę. Euzebiusz pisząc o tym po 25 latach, w szerokiej wersji relacjonuje, że Konstantyn z wojskiem zobaczył na niebie świetlany znak krzyża na słońcu i wypisane obok słowa „w tym znaku zwyciężysz“. Píše, że w nocy ukazał mu się Chrystus z Krzyżem i polecił przyjąć ten znak jako obronę i pomoc w walce. Obaj pisarze zgodnie podają, że cesarz umieścił monogram Chrystusa na sztandarach i przypisał Bożej pomocy swe

zwycięstwo nad przeważającymi wojskami przeciwnika. O ile szczegóły opisu widzenia mogą budzić dyskusje, to faktem historycznym pozostaje, że cesarz od tego wydarzenia za swego Boga opiekuńczego uznał Chrystusa, którego monogram nosił na hełmie. Uznanie przez Konstantyna Boga chrześcijan za sprawcę zwycięstwa nie było obce poganom. W Trewirze pogański autor ogłosił panegyryk z okazji zwycięstwa, przypisując je Bogu, którego jednak po imieniu nie nazwał. W opisie triumfalnego wjazdu cesarza do Rzymu nie mówi o jego przybyciu na Kapitol ani o złożeniu tam Jupiterowi ofiary, jak nakazywała tradycja. Wiedzano zatem, że cesarz zaniechał tej tradycji, bo sukces przypisywał nie Jupiterowi, ale innemu Bogu.

Zanim wydano edykt mediolański, Konstancyn spełnia już akty na korzyść chrześcijan. Miał wtedy biskupa Hozjusza z Kordoby za doradcę w sprawach kościelnych. W 312 roku napisał list do Maksymiana Daji, by zaniechał prześladowań, a do prefekta Afryki Anullinusa, by zwrócił chrześcijanom zagarniętą własność kościelną. Przekazał kartagińskiemu biskupowi Cecylianusowi dużą sumę pieniędzy, zaznaczając w osobistym liście do niego, że jest to dar dla kapłanów. W osobnym liście zwolnił kler kartagiński od służb publicznych, aby mógł w pełni oddawać się sprawowaniu kultu. Na uwagę zasługuje podana przez cesarza motywacja tych poczynań, którą współcześni wielcy tego świata powinni codziennie czytać i pamiętać. Cesarz pisze, że *„upadek czci Boga wprowadza państwo w niebezpieczeństwo, natomiast jej rozwój przynosi mu szczęście i pomyślność”*. Opublikowany w 313 roku edykt

mediolański stwierdzał, że wszyscy ludzie w cesarstwie, także chrześcijanie, mają posiadać wolność religijną i mogą wyznawać tę religię, która najlepiej im odpowiada. Co do chrześcijan, to zarządzone zwrot świątyń i cmentarzy, obojętnie czy przejęło je państwo, czy osoby prywatne. Własność miała być przekazana kościołom lokalnym, co oznaczało, że uznano przez to ich zdol-

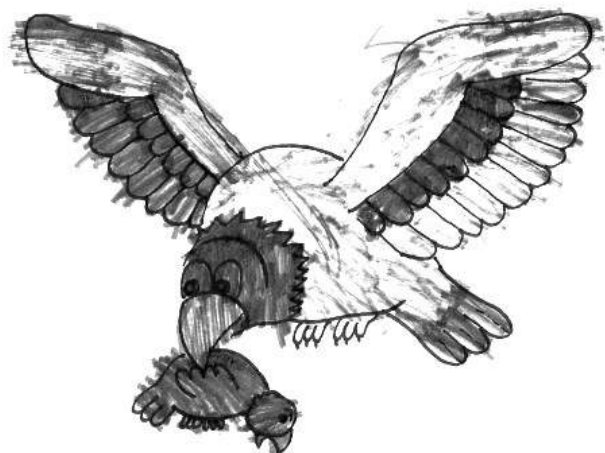
ność prawną do posiadania własności. Na końcu edyktu wyrażono przekonanie, że przez takie potraktowanie religii chrześcijańskiej uzyska się Bożą łaskawość, której cesarz doświadczał dotąd w wielu sprawach. Edykt znalazł potwierdzenie w kolejnych krokach i decyzjach Konstancyna w najbliższych latach. Cesarz zakazał skazanych na ciężkie roboty lub do igrzysk piętnować wypalonym znakiem na twarzy, a jako uzasadnienie podał, że nie można szpecić oblicza, stwo-

żonego na wzór „niebiańskiej Piękności”. W 315 roku na monety wprowadził monogram Chrystusa, choć symbole pogańskie definitywnie zniknęły dopiero w 323 roku. Biskupom pozwolił dokonywać prawnie uznanego wyzwalania niewolników i sądenia ich spraw spornych, jeżeli obie strony się do nich zwracały. Zaznaczył przy tym, że co zostanie rozstrzygnięte według prawa chrześcijańskiego, ma również moc wobec prawa państwowego. Kościoły lokalne upoważnił do przyjmowania zapisów testamentarnych, czego nie otrzymały gminy żydowskie i schizmatyckie. W korespondencji z biskupami nazywa ich „najdroższymi braćmi” i prosi o modlitwę. W 321 roku nakazał w niedzielę odpoczynek i wolność od służbowych zajęć w rzemiośle i sądownictwie. W 323 roku pierwszy raz w historii chrześcijaninowi powierzył jeden z najwyższych urzędów państwowych – konsulat. Zwalniając ludzi niezonatych i bezdzietnych od świadczeń na rzecz państwa, przysłużył się rozwojowi ruchu chrześcijańskich ascetów.

Edykt tolerancyjny zakończył oficjalne prześladowania chrześcijan w Cesarstwie Rzymskim.

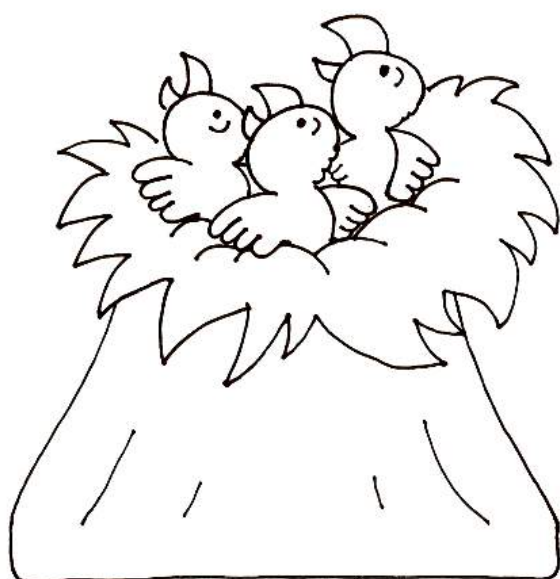
Nie sposób nawet w przybliżeniu określić liczby chrześcijan, którzy w pierwszych trzech wiekach ponieśli śmierć albo cierpieli surowe kary za wiarę w Chrystusa. Rzecz jednak nie w liczbach. Świadcstwo krwi pierwszych chrześcijan stało się dla Kościoła nie tylko przykładem heroizmu, ale rzeczywistym dowodem, że on jest dziełem Bożym.

Andrzej Łukosz

O orlíkovi

Podle podobnosti vyprávěného otcem Eliášem Vellou z Malty nakreslil
Jan Brázdil

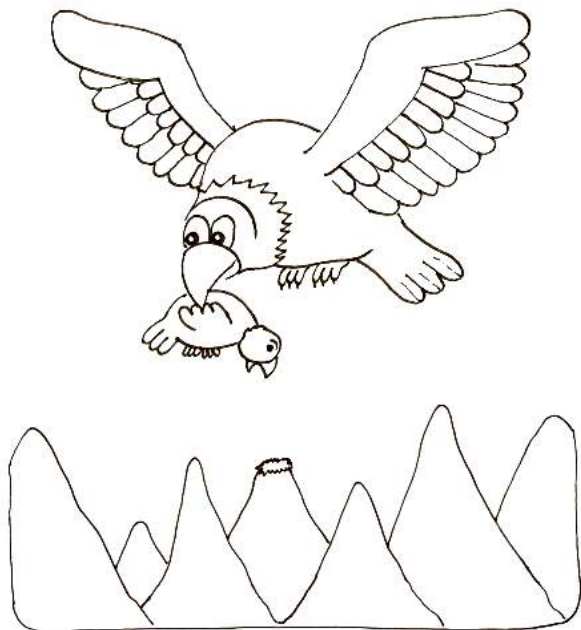
Bydlíme ve skalnatých horách, úplně nahoře, na špičce té nejvyšší skály.
Tam máme hnízdo. Já jsem orel – král ptáků, teda zatím jsem ještě malý
orlík, tak zatím jen – kralevic.

2

Bydlím s bratříčky v našem hnízdě. Stará se o nás maminka orlice. Když
máme hlad, a to my máme skoro pořád, tak nám maminka přináší jídlo. Když
je nám v noci zima, tak nás zahřívá. A když prší, tak nás zakryje svými
krásnými a velkými křídly, abychom nezmokli.

3

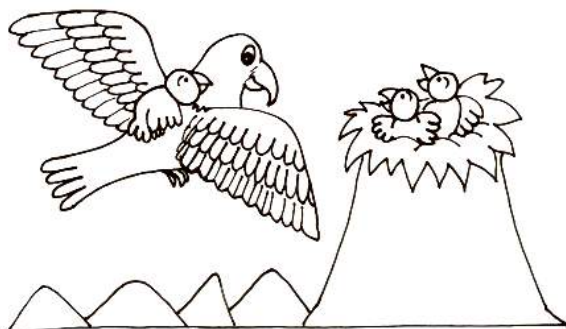
Ale já vám chci povídat, co se mi stalo zrovna včera. Včera ráno mě maminka orlice najednou z něčeho nic vzala do zobáku, zamávala křídly a letěla se mnou nahoru do oblak. Teď teprve jsem viděl jak jsou naše hory vysoké, když už jsem neměl pod nohama naše teplé hnízdo, a taky jsem dostal velký strach. Moc jsem se bál, že spadnu dolů. Vůbec jsem nechápal, proč mě maminka nese v zobáku do oblak, a proč mě nenechá v našem hnízdě, kde mám všechno co potřebuji k životu. Chtěl jsem to říct mamince, ale my orlí neumíme mluvit. Jediné, co jsem ze sebe dostal bylo tenké úzkostlivé pískání. Ještě, že mě maminka pevně drží v zobáku.

4

A pak maminka otevřela zobák a já jsem padal dolů k zemi. Nevěděl jsem, co mám dělat. Měl jsem hrozný strach. A teď se k tomu přidal ještě velký hněv. Proč to máma udělala? Proč je na mě tak zlá? Proč?

5

... Ale maminka orlice dobře ví, co dělá. A v pravou chvíli sletí střemhlav dolů a podletí svého malého orlíka, který bezpečně přistane na jejich křídlech. A velmi pomalu a jemně se s ním vrací zpět do hnízda.

.... A teprve pak jsem to pochopil. Maminka mě učí létat. Chce abych byl také takový krásný orel jako je ona, chce abych byl také králem ptáků, a k tomu potřebuji umět létat. No řekněte sami, co by to bylo za orla, který by neuměl létat?

6

A takto s námi jedná Bůh. Mnohokrát se nacházíme ve velkém zmatku v otevřeném prostoru a nevíme, jak otevřít svá křídla.

Proč musí být všechno to utrpení?

Proč musí být takový zmatek?

Jak to může Bůh v mém životě dopustit?

A my nedostáváme žádnou odpověď.

Až do chvíle,

kdy přistaneme na křídlech maminky orlice.

Pak to pochopíme.

A to je Bůh pro tebe,

to je Bůh pro každého z nás.

Danuta B.

BRAMBORÁK Z KUŘECÍHO MASA

Suroviny:

- 1 kg kuřecí prsa
- 2 lžičky sůl
- 1 lžička vegeta
- 1 lžička kari koření
- 2 lžice solamyl
- 1 lžička sladká paprika
- štipka-pálivá paprika
- 4 vejce
- 1 dc olej
- 6 stroužky česnek
- 2 velké cibule
- olej na smažení

Postup přípravy:

Maso nakrájíme na nudličky. Cibule na hrubší kousky, česnek prolisujeme. Přidáme ostatní ingredience a pořádně promícháme. Necháme v lednici přes noc. Ze směsi tvoříme placky, které smažíme na oleji z obou stran.

**Podáváme se zeleninovou oblohou
a bramborovou kaší.**

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH

ve farním kostele a v kostele sv. Marka

01.07.-31.08.2018 mše svaté pouze ve farním kostele

02.07.2018-09.09.2018

(stav ke dni: 28.06.2018)

po 02.07.	7:00	Pl	O nowe powołania kapłańskie i zakonne
út 03.07.	7:00	Cz	Za + rodiče Josefa a Alžbětu Šamajovy, celou + rodinu a s prosbou o požehnání pro žijící členy rodiny
st 04.07.	18:00	Cz	Za + manžela, rodiče z obou stran a za duše v očistci
čt 05.07.	7:00	Cz	Za + Martu a Emila Palovy, za + Annu a Huberta Szyszkovy
	18:00	Pl	Za + Władysława Martynka
	6:00	Cz	Za + Erika Jurase
pá 06.07.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Na poděkování Bohu za rodiče, s prosbou o Boží ochranu, zdraví a požehnání pro maminku Ludmilu a za + tatínka Jindřicha Bednáře
so 07.07.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za Marię Jaworską (50.roczn.+) oraz jej rodzinę
	6:30	Pl	Za + rodziców, rodzeństwo z obu stron oraz z prośbą o błogosławieństwo dla żyjących członków rodziny Pieczków
ne 08.07.	8:00	Cz	Za Markétu a Josefa Dvorokovy, rodiče Jana a Marii Folvarčné a za žijící rodinu s prosbou o dar zdraví a víry
	9:30	Pl	Dziękczynna z okazji 45lecia małżeństwa
	11:00	Cz	Za + dceru Janu, sestru Aničku, bratra Toníka, za + rodiče z obou stran a za žijící členy rodiny Šimíčkové a Vašíčkové
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 09.07.	7:00	Pl	Za + Jana i Różenę Morcinków, syna Arnošta, za + Teofila i Marię Podstawków oraz za dusze w czyśćcu
út 10.07.	7:00	Cz	Prośba o šťastný porod dcery a za + rodiče Trunečkovy
st 11.07.	18:00	Cz	Za + rodiče Emila a Vlastu Popiolkovy, za + rodiče Miloše a Korneliu Bártovy a za žijící členy rodiny do ochrany Matky Boží Fryštátské
čt 12.07.	7:00	Cz	
	18:00	Pl	Za Władysławę i Bronislawa Kustrów, + rodzinę Samek, Szostek i za dusze w czyśćcu
pá 13.07.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za + manžela Rudolfa Skovajsu, rodiče a sourozence z obou stran a za synovce Jeníka, s prosbou o dar zdraví a Boží ochranu do dalších let pro celou rodinu
so 14.07.	7:00	Cz	Za + Boleslava Brodu (nedož.93) a za duše v očistci
	18:00	Pl	Za + Jana i Genowefę Zajgier, córkę Annę, za Wilhelma i Annę Macurów oraz z prośbą o zdrowie i opiekę Matki Bożej dla żyjących członków rodziny
	6:30	Pl	Za + Erwina Franka, Anielę Morcinek oraz za żyjących i + członków rodziny z obu stron
ne 15.07.	8:00	Cz	Za + Františka Rašika (6.výr.+), rodiče z obou stran, sestru Bronislavu a jejího manžela Vladislava
	9:30	Pl	Za + Henryka Ochodka (nedož.70) oraz za Henryka Wilczka (nedož.90) i żonę Marię
	11:00	Cz	Za + Alžbětu Brodovou, manžela Władka, vnučku Katku, rodiče a sourozence z obou stran, duše v očistci a za živou rodinu
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 16.07.	7:00	Pl	
út 17.07.	7:00	Cz	Za + manžele Josefa a Ludmilu Ďaskovy
st 18.07.	18:00	Cz	Za + manžela Václava Popiolka (3.výr.+)
čt 19.07.	7:00	Cz	Za + rodiče Jana a Marii Mazurovy, za + sourozence Jana, Emila, Jozefa a Vlastu, + prarodiče Šotkovy a Pryszczovy, za + Zuzanu a Annu a za živou rodinu do ochrany Boží
	18:00	Pl	Za Franciszka Konkolskiego, córkę Marię, rodziców oraz za żyjącą rodzinę, z prośbą o zdrowie i opiekę Panny Maryi
pá 20.07.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za živé i + členy společenství Živého Růžence
so 21.07.	7:00	Cz	Za + rodiče Annu a Bruna Fojcikovy a za rodinu z obou stran
	18:00	Pl	Za + Maxmilianu i Stefanie Niezgodów, córkę, wnuczkę, rodziców z obu stron, rodziny Niezgodów, Poloków, Annę Janiurkową oraz za żyjących członków rodziny i dusze opuszczone, powierzając ich Opatrności Bożej

ne 22.07.	6:30	Pl	Za + rodzinę Ferfeckich, Szwarców, Malirzów, Mitrengów oraz za dusze opuszczone
	8:00	Cz	Za naše farní společenství
	9:30	Pl	Za + Józefę Hanzel (1.roczn.+), jej męża Karola (40.roczn.+) oraz za całą rodzinę Hanzel i Kubiena
	11:00	Cz	Za + manžela Aloise Dvořáka
	18:45	Cz	Za + Bedřišku Försterovou
po 23.07.	7:00	Pl	
út 24.07.	7:00	Cz	
st 25.07.	18:00	Cz	Za + Matyldu Reinerovou a Matyldu Pastorovou a za žijící členy rodiny do ochrany Boží
čt 26.07.	7:00	Cz	
	18:00	Pl	Za + Elžbietę Strzelczok i + Margit Zuczek
pá 27.07.	7:00	Pl	O poszanowanie życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci
	18:00	Cz	Za + Eduarda Miecha, vnuka Davidka a za rodiče z obou stran
so 28.07.	7:00	Cz	O dar víry pro syny a jejich rodiny a o dar zdraví
	18:00	Pl	Za + męża Richarda Švana (6.roczn.+), rodziców, 2 braci, za + siostrę Hildegardę Paris (26.roczn.+), rodziców, brata i dziadków oraz za Paulinę i Karola Posmyk i + członków rodzin Nieborowskich i Plura
ne 29.07.	6:30	Pl	Za + Annę i Antoniego Podstawków, za + członków rodziny z obu stran
	8:00	Cz	Za + rodiče Žofii a Karla Grimovy a za živé rodiny do ochrany Boží
	9:30	Pl	Za + Stefanię i Józefa Owczarzy, + Janinę i Bogdana Litwinowicz
	11:00	Cz	Za + Annu Branskou, manžela a za + Josefa Kratinu
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 30.07.	7:00	Pl	Za + Annę Gajdową, męża Bronislawa, rodziców z obu stran i brata Karola
út 31.07.	7:00	Cz	
st 01.08.	18:00	Cz	Za zemřelé z naší farnosti pohřbené tento měsíc beze mše svaté
čt 02.08.	7:00	Cz	
	18:00	Pl	Za žijících i + członków Zakonu franciszkańskiego oraz za dusze w czyśćcu, z prośbą o opiekę Matki Bożej
pá 03.08.	6:00	Cz	
	7:00	Pl	Dziękczynna za 80 lat życia, z prośbą o zdrowie i błogosławieństwo dla całej rodziny
	18:00	Cz	Na poděkování Bohu za vše dobré, s prosbou k Panně Marii Karmelské o ochranu žijících i + členů rodiny Szyszkowiczové a Bednářové, a za mír a duše v očistci
so 04.08.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za + Karola Kolatka, rodziców z obu stran oraz za + Alfreda
ne 05.08.	6:30	Pl	Za + Annę i Józefa Pietrów, zięcia Andrzeja oraz za + z rodziny Pietrów, Zwierzynów, Koźdoniów i Borczów
	8:00	Cz	Za + Štefana Jaržembovského (nedož.80), za + Josefinu a Štěpána Chajdákovy, tři syny a za žijící rodinu do ochrany Boží
	9:30	Pl	Za + Marię Guziurową (10.roczn.+), za 1 Rafała Guziura i za całą rodzinę Granieczny i Guziur
	11:00	Cz	Za + Marii Ruskovou, manžela, syna a rodinu Ruskovou, s prosbou o Boží požehnání pro žijící rodinu a přímluvu Panny Marie
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 06.08.	7:00	Pl	Za žijících i + członków wspólnoty Żywego Różańca
út 07.08.	7:00	Cz	
st 08.08.	18:00	Cz	Za nová kněžská a řeholní povolání
čt 09.08.	7:00	Cz	
	18:00	Pl	Za rodzinę Hanslików oraz za dusze w czyśćcu cierpiące
pá 10.08.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za + Františka Nalewajku, jeho ženu Marii, bratra Mirka, sestru Eriku a rodiče z obou stran
so 11.08.	7:00	Cz	Za kněze naší farnosti, s prosbou o kněžská povolání
	18:00	Pl	Za + Martę Junga (40.roczn.+) oraz za jej męża Mariana Junge, z prośbą o Boże błogosławieństwo
ne 12.08.	6:30	Pl	Za + Helenę i Jana Böhmów oraz Edwarda Galuszkę i rodzinę z obu stran
	8:00	Cz	Za dar zdraví pro Ferdinanda Mikulce u příležitosti 80 let života a za dar víry a zdraví pro celou jeho rodinu
	9:30	Pl	Za + rodziców Józefa i Lilianę Podstawków, za żyjących członków rodziny i dusze w czyśćcu cierpiące
	11:00	Cz	Za + Aloise Dvořáka
	18:45	Cz	Za naše farní společenství

po 13.08.	7:00	Pl	Za + Piotra Febera (7.roczn.+) i rodzinę Feberów i Olszaków
út 14.08.	7:00	Cz	Za + Annu Ulmanovou
st 15.08.	7:00	Pl	
	17:00	Pl	Za + Stefanię i Karola Owczarzy oraz za żyjącą rodzinę do Opatrzności Bożej
	18:00	Cz	Za + Olgu Válkovou a Janu Fismolovou (1.výr.+)
čt 16.08.	7:00	Cz	Za + Jana Zimana a + Jana a Marii Kurdzielovy
	18:00	Pl	Za + Janinę Januszową (1.roczn.+), jej męża Leopolda (23.roczn.+), rodziców z obu stron, za + z pokrewieństwa, za dusze opuszczone i dusze w czyśćcu, z prośbą o wstawiennictwo Matki Bożej za żyjących członków rodziny
pá 17.08.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za + Annu Gargalíkovou, jejího manžela Františka, syna Ferdinanda a rodinu Vavříčkovou a Puczokovou
so 18.08.	7:00	Cz	Za + Eudevíta a Marii Balažikovy a jejich dceru Zuzanu Durákovou
	18:00	Pl	Za Elžbietę i Henryka Burków, syna oraz członków rodziny Słowików, Burków i Derlichów
ne 19.08.	6:30	Pl	Za naszą wspólnotę parafialną
	8:00	Cz	Za + Jana a Růženu Morcinkovy, syna, 3 dcery a s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
	9:30	Pl	Za + Józefa Kopla, brata Alojzego oraz rodziców z obu stron
	11:00	Cz	Za + Štefana Kovalčíka
	18:45	Cz	Na poděkování za přijatá dobrodíní, s prosbou o další a Boží požehnání pro celou rodinu
po 20.08.	7:00	Pl	
út 21.08.	7:00	Cz	
st 22.08.	18:00	Cz	Za rodiče Boleslava a Vilmu Szajterovy, za strýce Antonína a Aloise Szajterovy a za rodinu Hanusovou a Szajterovou
čt 23.08.	7:00	Cz	
	18:00	Pl	Děkczynna za 50 lat małżeństwa, z prośbą o błogosławieństwo Boże dla całej rodziny
pá 24.08.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za ochranu lidského života od početí do přirozené smrti
so 25.08.	7:00	Cz	Za + Ericha Hlawiczku (nedož.86) a za duše v očisti
	18:00	Pl	Za + Eduarda Kolatka, + ženu, + rodičův, z prośbą o dar wiary dla żyjących członków rodziny
ne 26.08.	6:30	Pl	Za + syna Mariana Wierzgonia oraz za + i żyjących członków rodziny Palów i Wierzgoniów
	8:00	Cz	Za naše farní společenství
	9:30	Pl	Za + Bronislavě i Józefa Kiczmerów oraz za całą rodzinę Hanzel i Kiczmer
	11:00	Cz	Za + syna Tonika Jonáše, manžela, rodiče z obou stran, za sestru Františku, bratra Františka, švagra Jana, Pavla a za celou žijící rodinu
	18:45	Cz	Za + Oldřicha Urbana (nedož.85), s prosbou o Boží ochranu, požehnání a pomoc pro žijící členy rodiny a za dušev očisti
po 27.08.	7:00	Pl	Za + Katarzynę i Leopolda Dziechów, + Wandę i Fryderyka Bieleckich, + Mirosława Martyczaka i + Józefa Chodurę
út 28.08.	7:00	Cz	
st 29.08.	18:00	Cz	Za zemřelé z naší farnosti pohřbené tento měsíc beze mše svaté
čt 30.08.	7:00	Cz	
	18:00	Pl	Za + Franciszka Krajczę, ženu Małgorzatę i rodičův z obu stron
pá 31.08.	7:00	Pl	Za Emilię Derlichową (1.roczn.+), męża oraz żyjących członków rodziny Bijoków i Derlichów
	18:00	Cz	Za + Marii a Karla Ledvoňovy, jejich syna Jana, rodinu Drzyzgovou
so 01.09.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za + Zdenka Peszla, za + rodzinę z obu stron, za żyjących członków rodziny, powierzając ich opiece Bożej
ne 02.09.	6:30	Pl	Za Erwina Krucinę, rodičův z obu stron, Alberta Sedlaczka, z prośbą o Boże błogosławieństwo dla żyjących członków rodziny
	8:00	Cz	Za + manžela Štefana Beňka, jeho + rodiče, za bratra Antona, za + otce Aloise, jeho manželky a za všechny žijící členy rodiny do ochrany Boží a Matky Boží
	9:30	Pl	Za Władysława Moja, jego rodičův Emila i Marię Mojów, Leopolda Karpetę, jego ženu Zofię, siostry Danielę Monczkową, szwagra Edwina, Grtrudę Chłupową, Zofię i Huberta Walków oraz za dusze w czyśćcu cierpiące
	11:00	Cz	Za + Mirosława Kulu (2.výr.+) a rodinu Kulovou, s prosbou o Boží požehnání a přimluvu Matky Boží pro žijící rodinu
	18:45	Cz	Za + maminku Marušku Novotnou (2.výr.+, nedož.80), její + rodiče Jakuba a Vlastu Novotné (27. a 20.výr.+), + Aničku Koplovou, za bývalé i současné členy scholy a za přátelé a rodiny scholistů

po 03.09.	7:00	Pl	Za našą wspólnotę parafialną
	18:00	Cz	Za + manžela Jana Owczarzy, za + Aloisii Góreckou, její 2 manžely Juliuse a Jindřicha a syny Ericha a Juliuse
út 04.09.	7:00	Cz	
st 05.09.	7:00	Pl	Za + Gerharda Jurczyka, rodičů z obu stran oraz za żyjących członków rodziny, powierzając ich opatrzności Bożej
	18:00	Cz	Za + Jána Hišema, Annu Kapraľovou, duše v očistci a za dar zdraví a pokoj pro celou rodinu
čt 06.09.	7:00	Cz	Za + manžela Adolfa Lipku, + syna Adolfa, rodiče a sourozence, za duše v očistci, + rodiče Josefa a Marii Gorecké, + Elišku Goreckou a za žijící členy rodiny do ochrany Boží a Matky Boží
	18:00	Pl	Za + Leona i Marię Nowaków, ich syna Emila Nowaka oraz za zięcia Antoniego Szajtera
pá 07.09.	6:00	Cz	
	7:00	Pl	Za + Walerię Sikorową, męża, rodičů z obu stran, rodziny Niezgodów, Wierbiców, Brózdów, dusze opuszczone
	18:00	Cz	Za + Emilií a Pavla Sztefkovy, za duše v očistci a za dar zdraví a víry pro celou žijící rodinu
so 08.09.	7:00	Cz	
	18:00	Pl	Za + Henryka Kaczmarczyka, Marię i Henryka Burów oraz za dusze w czyśćcu cierpiące
ne 09.09.	6:30	Pl	
	8:00	Cz	Za + Františka Waleczka, syna Zdeňka, rodiče Michala Foltýna, manželku Herminu, Rudolfa Waleczka a manželku Štěpánku
	9:30	Pl	Za + z rodiny Eliaszów, Hanzlów, Donocików, zięcia Franciszka oraz za żyjących członków rodziny
	11:00	Cz	Za Jozefa Virostka
	18:45	Cz	

Omlouváme se za případné chyby ve jménech, úmyslech a časech mší svatých.

Naleznete-li takovou chybu, kontaktujte nás, prosím.

**Zapsat úmysl na „volné mše“ je možné
v úředních hodinách ve farní kanceláři!**

(výjimka: úmysly v právě probíhajícím týdnu lze zapsat v sakristii)

Co nás čeká..a nemine

Pravidelná setkávání farních společenství:

Během letních prázdnin nejsou žádná setkání společenství.

po celou dobu letních prázdnin - nebudou mše sv. v kostele sv. Marka a kapli v Ráji, tzn. že v pondělí a úterý je pouze ranní mše sv. v 7:00 hod. a ve středu večerní mše sv. v 18:00 hod. Ostatní dny v týdnu jako obvykle.

05.07. - slavnost sv. Cyrila a Metoděje, slovanských věrozvěstů, mše sv. ve farním kostele: středa 04.07. v 18:00 (CZ), čtvrtek 05.07. v 8:00 (CZ) a v 9:30 (PL) - je to slavnost s doporučenou účastí na mši sv.

21.07. - pouť u sv. Anny v kapli v Darkově. Poutní mše sv. v 15:00 hod. (CZ).

29.07. - pouť u sv. Anny v kapli v Ráji. Poutní mše sv. v 8:00 (PL) a v 10:00 (CZ), odpoledne v 15:00 hod. pobožnost se svátostným požehnáním (CZ/PL)

22.07. - 29.07. - farní letní tábor v Hodoňovicích.

07.08. - 13.08. - ministrantský tábor v Milíkově.

15.08. - slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Mše svaté ve farním kostele: v 7:00 (PL), 17:00 (PL) a v 18:00 (CZ).

Adorace, pobožnosti:

Každý čtvrtek – začíná bezprostředně po ranní mši svaté společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (CZ), ukončení vedené, v 17:30 společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (PL) a svátostným požehnáním.

1. pátek v měsíci – 06.07. a 03.08. - eucharistická pobožnost s modlitbou Litanií k Srdci Ježíšovu, zásvětnou modlitbou a svátostným požehnáním: bezprostředně po ranní mši svaté začínající v 7:00 PL; a v 17:45 hod. CZ. Od 16:00 hod. možnost tiché adorace Krista v Eucharistii. Vedená adorace s modlitbou chval, proseb a díků v červenci a srpnu není.

Návštěvy nemocných:

pátek 06.07. od 9:00

pátek 03.08. od 9:00

případné změny budou hlášeny v ohláškách

Nový kotel v katechetickém domě

V červnu proběhla výměna kotle v katechetickém domě. Na obálce tohoto čísla si můžete porovnat stav „před“ a „po“ výměně :) Během mimořádné sbírky, která se konala v neděli 13.05. se vybrala zhruba polovina potřebné částky. Děkujeme všem dárcům. Během prázdnin bude druhá mimořádná sbírka na kotel, abychom pokryli celé náklady na pořízení. Informace o jejím konání bude v ohláškách.

Misijní jarmark

Předposlední neděli října, 21.10., budeme v Církvi prožívat Misijní neděli.

Rádi bychom letos v naší farnosti uspořádali v tento den odpoledne **Misijní jarmark**.

Princip je stejný, jako na Farním jarmarku před 2 lety: farníci nabídnou farníkům své výrobky, produkty, přičemž jeden ze svých výrobků poskytnou do aukce. Výtěžek z aukce pak poputuje na podporu misijní činnosti.

Zkusme již teď přemýšlet, zda a čím bych mohl/mohla přispět. Pěstuji ovoce, zeleninu? Zavařuji? Dělám domácí marmelády, sirupy, likéry? Vyrábím nějaké hezké ozdoby, přáníčka? Možností je mnoho...

Ty, kdo se rozhodnou aktivně zapojit do jarmarku, prosíme, aby se **co nejdříve, nejpozději však do 20.09., přihlásili** u Terky Ondruszové nebo prostřednictvím e-mailu Redakce.

Využijme tuto možnost pomoci tam, kde je potřeba a zároveň - v rovině farnosti - se setkat, strávit příjemný čas, poznat se...

farní pouť na Západní Pomořansko

termín: **10.-15.09.2018**

cena: **8.200 CZK** (při počtu 30 osob)

Rámcový program pouti:

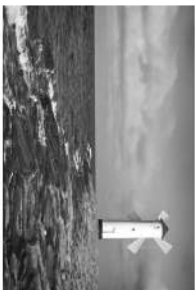
DEN I. – PONDĚLÍ 10.09.

Straz v brzkých ranních hodinách. Mše svatá v Karvině, odkud začneme pouť. Přejezd do Štětína (pol. *Szczecin*) a prohlídka města. Procházka po Terasách Chrobřého (pol. *Wały Chrobrego*), výjezd na Rozhlednu a prohlídka štetinského podzemí (pol. *Szczecińskie Podziemne Trasy Turystyczne*). Následně přejezd do Svinouští (pol. *Świnoujście*), ubytování v hotelu, teplá večeře.

DEN II. – ÚTERÝ 11.09.

Snídaně, odhlášení z hotelu. Procházka po Svinouští, Maják ve tvaru větrného mlýna (pol. *Stawa Młyn*). Následně přejezd trajektem a prohlídka Gerhardovy pevnosti (pol. *Fort Gerharda*) – pruská pevnost z 19. stol. – a podzemního města na ostrově Volyn (pol. *Wolijn*). Přejezd do města Międzyzdroje, procházka po molu, prohlídka ukázkového výběhu zubů ve Volýnském národním parku (pol. *Woliński Park Narodowy*). Přejezd do města Kamień Pomorski – prohlídka románsko-gotické katedrály sv. Otta z 12. stol. se zachovalými památkovými varhanami. Ubytování, teplá večeře.

DEN III. – STŘEDA 12.09.

Snídaně a odhlášení z hotelu. Přejezd do Kolobřehu (pol. *Kolobrzeg*), se zastávkou u zřícenin kostela na útesu ve vesnici Trzesezcz. Prohlídka Kolobřehu – konkatedrální bazilika Nanebevzetí Panny Marie, maják. Památník zasnub Polska s mořem (pol. *Pomnik Zastlubin z Morzem*), bindaž (tunel ze stromů). Přejezd do Podborska, kde se nachází Muzeum studené války Podborska 3001. V něm lze vidět mimo jiné bunker č. 17, který je součástí tajné atomové základny sovětské armády. Přejezd do Koszalina. Ubytování, teplá večeře.

DEN IV. – ČTVRTEK 13.09.

Snídaně, odhlášení z hotelu. Přechod na prohlídku Koszalina – muzeum v Koszaline, park Pomořanských knížat, mariánské poutní místo na Chelmské hoře (pol. *Góra Chełmska*). Přejezd do Dartowa – prohlídka hradu pomořanských knížat a ostatních církevních objektů spojených s Erikem Pomořanským. Kromě toho fontána rybáře, vysoká brána. Přejezd do Dartowa. Prohlídka městečka: jachetní přístav, námořní přístav, památník: nevrátili se z moře, maják Dartowo. Ubytování, teplá večeře.

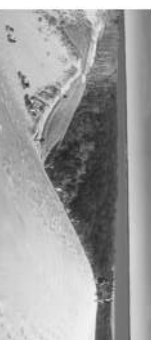

DEN V. – PÁTEK 14.09.

Snídaně, odhlášení z hotelu. Přejezd do Slupsku (pol. *Slupsk*) – prohlídka města, mimo jiné staré náměstí, hradby, bašta čarodějnic, mariánský kostel (farní), zámek pomořanských knížat, Richterova sýpka. Následně přejezd do Ustky, prohlídka města – mimo jiné maják, přístav, památník Chopina, projížďka po moři (za příznivého počasí). Ubytování, teplá večeře.

DEN VI. – SOBOTA 15.09.

Snídaně, odhlášení z hotelu. Přejezd do Łeby. Návštěva pohyblivých písečných dun ve Sloviňském národním parku (pol. *Słowiński Park Narodowy*). Návrat domů se zastávkami. Předpokládáný příjezd ve večerních/nočních hodinách.

Doplňující informace:

V závislosti na místních podmínkách a počasí se může pořadí navštěvovaných míst změnit oproti rámcovému programu. Do programu je každý den zahrnuta mše svatá a čas pro osobní rozjímání.

Cena pouti zahrnuje:

- dopravu klimatizovaným autobusem
- noclehy v *** hotelích ve 2- a 3-lůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením
- služby zástupce cestovní kanceláře a také místních průvodců
- stravování formou polopenze (snídaně + obědovečeře)
- úrazové pojištění, pojištění léčebných výloh, pojištění odpovědnosti za škodu
- příspěvek do Turistického garančního fondu

Cena pouti nezahrnuje:

- vstupenky (zhruba 170 PLN)
- vlastní výdaje
- systém audioprůvodce (30 PLN)

Přihlásit se a zaplatit zálohu ve výši 4.200 CZK je možné ve farní kanceláři ŘKF Karviná **do 19.07.2018.**

Malá reportáž na konci školního roku

O scholičce

Téměř v plném počtu se naše scholička sešla 8.6. na posledním společném setkání. I když zpěvu není nikdy dost, kdo by si rád také nezasoutěžil. Běh po vyznačené trase ve farní zahradě zahrnoval 5 stanovišť, jejichž náplň si děti určily samy. Tvoření z plastelíny, skládání puzzlí, skok do dálky, tvoření jednoho provazu a nakonec mumie z toaletního papíru – to vše si mezi sebou rozdalo družstvo modrého a zeleného Rakytňička. Kdo vyhrál již přesně nevím, protože o to zde ani nešlo, vždyť bonbóny máme vždy pro všechny. A jelikož nám nevyšla zmrzlina z důvodů velkého počtu lidí na náměstí při Dnech Karviné, na tuto se mohou děti těšit na začátku školního roku!

Skládání puzzlí, křížovka, spojovačka, skok do dálky všichni prožívali, jeli naplno a pletl mezi dlaždičkama potěšilo zejména hostitelku. Tak je možné, že nás pozve opět někdy příště!

O komorním sboru

Jednu z posledních pondělních zkoušek věnoval také sbor společnému setkání v zahradě katechetického domu. Jelikož mezi námi je i 1 zvoník, na naši žádost nás nejprve provedl po věži a poutavě povyprávěl její historii až po současnost. Byť mnozí z nás již na věži byli po několikáté, přesto se potvrzuje přísloví, že opakování je matka moudrosti. A to, že naše věž je opravdu výjimečná a naši zvoníci svou službou dýchají, bylo cítit na každém schůdku, při každé vyhoblované desce a vystavených exponátech. A jelikož nám i vyhládlo, s nadšením jsme se pak vrhli do opékání a přitom velmi příjemného posezení. Myslím, že se můžeme radovat, že lidé napříč generacemi (nejmladšímu je 19 a nejstaršímu přes 70) dokážou spolu být a tvořit a to je povzbuzující!

Danka

O schole

Schola se již tradičně setkala na zahradním grilování hned následující den, v sobotním odpoledni. Prvním bodem našeho setkání byly narozeninové gratulace P. Przemkovi, kdy jsme mu s písničkou na rtu předali malé dárky a nízkokalorický(!) dort. Je to neuvěřitelné i tak se dá péct, na netu najdete snad vše, ale hlavně k tomu potřebujete dobrou kuchařku a tu schola má :) ! Byť jsme se pekli všichni v krásně slunečném dni, vícenásobně to měl P. David, který se s bravurou ujal grilování. Všichni si pochutnali. I když předem připravená praporková hra byla největším lákadlem pro nejmenší, přesto i starší si rádi zasoutěžili a nezkazili veselou atmosféru a to je dobře.

FARNÍ DEN

10.06.2018

KOTEL V KATECHETICKÉM DOMĚ

před výměnou

po výměně

